

РЕШЕНИЕ

№ 276

гр. Пловдив, 06.03.2023 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

ОКРЪЖЕН СЪД – ПЛОВДИВ, VI СЪСТАВ, в публично заседание на осми февруари през две хиляди двадесет и трета година в следния състав:

Председател: Величка П. Белева

Членове: Надежда Н. Дзивкова Рашкова
Виделина Ст. Куршумова
Стойчева

при участието на секретаря Тодорка Г. Мавродиева като разгледа докладваното от Виделина Ст. Куршумова Стойчева Въззивно гражданско дело № 20225300503189 по описа за 2022 година

Производството е по реда на чл. 258 и сл. от ГПК.

Образувано е по въззивна жалба на А. А. Х. ЕГН *****, чрез пълномощника по делото адв. С. М., против Решение № 3325 от 17.10.2022 г. постановено по гр.д.№ 8184 по описа за 2021 г. на Районен съд Пловдив, X гр.с., с което се ОТХВЪРЛЯ иска на А. А. Х. против „Водоснабдяване и канализация“ ЕООД, ЕИК: *****, относно признаване на установено, на осн. чл.439, ал.1 ГПК, че ищцата не дължи, поради погасяване по давност, сумата 1270,79 лв. от които: 667,05 лв. стойност на потребена вода за периода от 09.09.2004г. до 30.09.2010г. по изпълнителен лист, издаден по ч.гр.д. №16391/2010г. на Районен съд Пловдив; 603,74лв. главница за потребена вода за периода от 31.12.2010г. до 31.05.2014г. по изпълнителен лист, издаден по ч.гр. д. №9826/2014г. на Районен съд Пловдив за чието събиране е образувано изп. дело №347/2011г. по описа на ЧСИ М. О. , както и се осъжда А. А. Х. да заплати „Водоснабдяване и канализация“ ЕООД сумата от 200 лева - разноски по делото.

Във въззивната жалба се релевират оплаквания, че обжалваното решение е постановено при неправилно приложение на материалния и процесуалния закон, и е необосновано. Излагат се съображения за настъпила перемпция на изпълнителното дело по чл.433, ал.1, т.8 ГПК като се сочи, че последното изпълнително действие по

делото е било извършено на 11.02.2013 г., след която дата не били извършвани никакви изп.действия и делото било перемирано по силата на закона на 11.02.2015 г., поради което извършените след това изп.действия не са прекъснали срока на погасителната давност. Поддържат се съображения за необоснованост на решението като се настоява, че предвид настъпилата по делото перемпция на 11.02.2015 г. е било невъзможно на 07.11.2016 г. да се присъедини вземане за питейна вода по изп.лист, издаден по ч.гр.д.№ 9826 от 2014 г. на РС - Пловдив. Поддържа се, че процесните вземания са погасени по давност. Вземането по издадения изп.лист по ч.гр.д.№ 16391 от 2010 г. било погасено по давност през периода от 11.02.2013 г. до 11.02.2018 г., както и че дори да се приеме за приложимо Постановление на ВС № 3 от 1980 г., давността за вземането също била изтекла, тъй като делото било перемирано на 11.02.2015 г. и към 11.02.2020 г. вземането било погасено по давност. По отношение на вземането по издадения изп.лист по ч.гр.д.№ 9826 от 2014 г. на РС - Пловдив се сочи, че същото е погасено по давност от момента на издаване на изп.лист 26.09.2014 г. до 26.09.2019 г. Искането към въззивния съд е да отмени обжалваното решение. Претендира присъждането на разноските по делото.

Всрока по чл.263, ал.1 ГПК е постъпил отговор на въззивната жалба от „Водоснабдяване и канализация“ ЕООД, ЕИК: *****, чрез пълномощника юрисконсулт Х. Х., с който оспорва същата като неоснователна. Взема становище по оплакванията в жалбата и обосновава доводи за правилността на първоинстанционното решение. Излага съображения, че по изп.дело не е настъпила перемпция и давността за вземанията е била многократно прекъсвана с предприемане на изп.действия. Искането към въззивния съд е да отхвърли въззивната жалба. Претендира присъждането на сторените в производството разноси за юрисконсултско възнаграждение от 100 лева, за което представя списък на разноските.

Въззивната жалба е подадена в срок, изхожда от легитимирана страна и е насочена срещу подлежащ на обжалване съдебен акт, поради което се явява процесуално допустима.

Съгласно чл. 269 ГПК съдът се произнася служебно по валидността на решението, а по допустимостта – в обжалваната част. По останалите въпроси той е ограничен от посоченото в жалбата. Обжалваното решение е валидно и допустимо, като същевременно въззивният съд при служебната си проверка не констатира нарушения на императивни материално правни правила, които е длъжен да коригира и без да има изрично направено оплакване в тази насока съгласно задължителните указания, дадени с ТР 1/2013 ОСГТК.

Първоинстанционният съд е бил сезиран с иск с правно основание чл.124, ал.1 във връзка с чл.439 от ГПК, предявен от А. А. Х. против „Водоснабдяване и канализация“ ЕООД за установяване в отношенията между страните, че вземането в

размер на 1 270, 79 лева, което представлява стойността на потребена питейна и отведена канална вода по изпълнителен лист, издаден по ч.гр.дело № 16391/2010г. на Районен съд - Пловдив и по изпълнителен лист, издаден по ч.гр. д. №9826/2014г. на Районен съд - Пловдив, не се дължи, предвид погасяването му по давност. Посочва, че въз основа на първия изпълнителен лист е образувано изп.д.№ 347/2011 г. на ЧСИ М. О.. На 11.02.2013 г. било извършено последното изпълнително действие въз основа на молба от вискателя за насрочване на опис, поради което на 11.02.2016 г. е изтекла кратката тригодишна погасителна давност за вземането по изпълнителен лист, издаден по ч.гр.дело № 16391/2010г. на Районен съд - Пловдив. Твърди, че през периода от 11.02.2013г. до 20.04.2015г. съществувал двугодишен период на бездействие, довело до прекратяване на изп.дело по силата на закона на 11.02.2015г. По отношение вземането по изпълнителен лист, издаден по ч.гр. д. №9826/2014г. на Районен съд - Пловдив се твърди, че е погасено по давност на 26.09.2017 г. с изтичане на тригодишен давностен срок от датата на издаване на изпълнителния лист - 26.09.2014 г. Твърди, че вземането по този изпълнителен лист не е надлежно прието за събиране по изп.д.№ 347/2011 г. на ЧСИ М. О., тъй като последното било прекратено на 11.02.2015 г., а молбата за присъединяване на вземането била от 07.11.2016 г. По изложените съображения оспорва дължимостта на вземанията по двата изпълнителни листа като погасени по давност. Поради това ищцата счита, че задълженията ѝ за главница за потребена питейна и отведена канална вода за периода от 09.09.2004г. до 30.09.2010г. по изпълнителен лист, издаден по ч.гр.д. №16391/2010г. на Районен съд Пловдив и за главница за потребена питейна и отведена канална вода за периода от 31.12.2010г. до 31.05.2014г. по изпълнителен лист, издаден по ч.гр. д. №9826/2014г. на Районен съд Пловдив, са погасени по давност и моли този факт да бъде установен със сила на пресъдено нещо. Претендира разноски.

С отговор по реда на чл. 131 ГПК ответното дружество „Водоснабдяване и канализация“ ЕООД е оспорило погасяването на вземането с изтичането на погасителна давност като твърди, че давностният срок е бил прекъсван многократно въз основа на регулярни молби от вискателя за извършване на изпълнителни действия и плащания от длъжницата. Моли за отхвърлянето на иска и присъждането на разноските по делото.

С обжалваното решение първоинстанционният съд е приел, че не е налице погасяване на вземането по давност, като е отчел предприемането от страна на вискателя по изпълнителното дело на множество действия, с които е прекъснал погасителната давност.

От фактическа страна по делото се установява от приложеното копие на изп.д.№ 2011*****0400347 по описа на ЧСИ М. О., че същото е образувано на 08.03.2011г. въз основа на молба на „Водоснабдяване и канализация“ ЕООД и представен изпълнителен

лист от 30.11.2010 г., издаден по ч.гр.дело № 16391/2010г. на Районен съд - Пловдив за събиране на вземания от длъжницата А. А. Х. за заплащане на потребена питейна и отведена канална вода.

С разпореждане от 11.03.2011г. съдебният изпълнител е наложил заповест върху пенсията на длъжницата и е насрочил опис на движими вещи в дома ѝ за дата 19.07.2011г. Видно от протокол от 19.07.2011 г. при извършване на описа се е явила длъжницата, която е представила вносна бележка за сумата от 70 лева с искане описа да не се извършва, както и се е задължила всеки месец да заплаща по 30 лева за погасяване на задължението. По отношение на последния факт следва да се отбележи, че от кориците по изпълнителното дело се установяват периодични плащания от длъжницата през следните периоди 19.07.2011 г. - 20.11.2011 г., 12.01.2012 г. - 18.12.2012 г., 13.03.2013 г. - 08.11.2013 г.

Същевременно се установява, че с разпореждане от 11.10.2011 г. съдебният изпълнител е насрочил опис на движими вещи в дома на длъжницата за дата 25.01.2012г.

С разпореждане от 18.12.2012г. съдебният изпълнител е насрочил нов опис на движими вещи за дата 14.02.2013г. С молба от 11.02.2013г. вискателят "ВиК" ЕООД - **** е поискал продължаване на изпълнителните действия по делото, като посочил изпълнителен способ - опис и продажба на движими вещи. С разпореждане от 15.04.2014 г. съдебният изпълнител е насрочил нов опис на движими вещи за дата 25.05.2014г.

На 20.04.2015г. е постъпила молба от вискателя с искане за продължаване на изпълнителните действия, чрез насрочване на опис на движими вещи на длъжницата. С разпореждане от 30.04.2015г. съдебният изпълнител е насрочил нов опис на движими вещи за дата 30.06.2015г. Насроченият опис за 30.06.2015 г. е бил отложен по искане на длъжницата и пренасрочен за 08.07.2015 г.

На 08.12.2015 г. е постъпила молба от вискателя с искане за извършване на справка за имущество и налагането на възбрана. С молба от 07.11.2016г. вискателят е поискал присъединяване на вземането му по ч.гр.д. №9826/2014г. на Районен съд - Пловдив, прието за събиране от съдебният изпълнител с разпореждане от 09.11.2016 г. Със същата молба от 07.11.2016 г. вискателят е поискал извършване на изпълнителни действия чрез опис и продажба на движими вещи на длъжника. С разпореждане от 09.11.2016г. съдебният изпълнител е насрочил нов опис на движими вещи за дата 25.01.2017г., който не се е състоял и с разпореждане от 25.01.2017 г. съдебният изпълнител е насрочил нов опис за дата 02.03.2017г. На 14.02.2018 г. е подадена молба от вискателя с искане за предприемане на принудително събиране на вземането с извършването на опис и продажба на движими вещи в жилището на длъжницата. В предвид на това с разпореждане от 15.02.2018 г. съдебният изпълнител е насрочил нов опис на движими вещи за дата 26.03.2018г. С разпореждане от същата дата 15.02.2018 г. съдебният изпълнител е наложил и заповест върху банковите сметки на длъжницата, въз основа на който на 20.03.2018 г. е постъпила сумата от 269, 05 лева от Банка ДСК

АД като трето задължено лице. На 05.08.2019 г. е постъпила молба от вискателя с искане за извършване на справки за банкови сметки и налагането на заповед за извършване на опис и продажба на движими вещи в дома на длъжницата. С разпореждане от 22.08.2019 г. съдебният изпълнител е насрочил нов опис на движими вещи за дата 14.10.2019 г. С молба от 21.04.2021 г. вискателят е поискал извършване на последващ опис и продажба на движими вещи, който е насрочен с разпореждане на съдебният изпълнител от 20.05.2021 г. за дата 22.07.2021 г.

В първоинстанционното производство е прието заключение на съдебно - счетоводна експертиза, според което са налице частични плащания от длъжницата на задължението за потребена питейна вода и канал за периода 09.09.2004 г. - 30.12.2010 г. със заплащането на сумите общо от 358, 72 лева - главница, 163, 47 лева - лихва за забава за периода 09.09.2004 г. - 30.09.2010 г. и 257, 83 лева - законна лихва за забава след 20.10.2010 г. По отношение на задължението за потребена питейна вода и канал за периода 11.10.2010 г. - 31.05.2014 г. не е установено плащане.

При така установената фактическа обстановка и доводите на въззивницата, основният спор между страните е започнала ли е да тече погасителна давност за вземанията по двата изпълнителни листа по посоченото изпълнително дело и съответно при положителен отговор - за началната дата на погасителната давност. Следва да се отбележи, че в случая е приложима кратката три годишна давност, тъй като процесните вземания, установени по своето основание с влязла в сила заповед за изпълнение на парично задължение, касаят консумирана питейна вода и отведена канална вода. Според ТР № 3/2011 г. на ОСГТК на ВКС, посочените вземания представляват периодични плащания, характеризиращи се с изпълнение на повтарящи се задължения за предаване на пари или други заместими вещи, имащи единен правопораждащ факт, чийто падеж настъпва през предварително определени интервали от време, а размерите на плащанията са изначално определени или определяеми, без да е необходимо периодите да са равни и плащанията да са еднакви.

Съгласно ППВС №3/18.11.1980 г. образуването на изпълнителното производство прекъсва давността, а по време на висящността на изпълнителното производство давност не тече. С т. 10 от ТР № 2/ 26.06.2015 година, постановено по тълк. д. № 2/ 2013 г. на ОСГТК на ВКС, е дадено противоположно разрешение като е прието, че ППВС № 3/80 г. е загубило сила и в изпълнителното производство давността се прекъсва с всяко действие по принудително изпълнение. Според новите разяснения, по смисъла на чл. 116, б. "в" ЗЗД давността се прекъсва с предприемането на кое да е изпълнително действие в рамките на определен изпълнителен способ – независимо от това дали прилагането му е било поискано от вискателя и/или е предприето по инициатива на частния съдебен изпълнител по възлагане от вискателя съгласно чл. 18, ал. 1 ЗЧСИ - като такива действия са насочване на изпълнението чрез налагане на

запор или възбрана, присъединяване на кредитора, възлагане на вземане за събиране или вместо плащане, извършване на опис на оценка на вещь, назначаване на пазач, насрочване и извършване на продан и т. н. до постъпването на парични суми от проданта или на плащане от трети задължени лица. Не са изпълнителни действия и не прекъсват давността образуването на изпълнително дело, изпращането и връчването на покана за доброволно изпълнение, проучването на имущественото състояние на длъжника, извършването на справки, набавяне на документи, книжа и др., назначаването на експертиза за определяне на непогасения остатък от дълга, извършването на разпределение, плащането въз основа на влязлото в сила разпределение и др. Отмяната на ППВС № 3/1980г. има действие, обаче, от датата, на която е прието противоположното тълкуване по тълк. д. № 2/ 2013 г. на ОСГТК, а именно от 26.06.2015 г. В този смисъл се е произнесъл и ВКС в свои решения - Р№ 51/21.02.2019 г., гр. д. № 2917/2018 г., IV г. о., Р№ 170/17.09.2018 г., гр. д. № 2382/2017 г., IV г.о..

Въз основа на изложеното за периода на висящността на изпълнителното производство и до приемане на ТР№2/2015, ВКС, погасителна давност по отношение на вземането по изпълнителния лист, издаден по ч.гр.дело № 16391/2010г., ПРС, не е текла. В предвид твърденията на въззивницата за перимиране на изпълнително дело на 11.02.2015 г., а така и че извършените след това изп.действия не са прекъснали давността за вземането по изп.лист, издаден по ч.гр.дело № 16391/2010г., ПРС, и за впоследствие приетото за събиране вземане по изп. лист, издаден по ч.гр. д. №9826/2014г., ПРС, следва да се отговори на въпроса дали изпълнителното производство не е било перемирано с изтичане на двугодишен срок по чл.433, ал.1, т.8 от ГПК.

Според разпоредбата на чл. 433, ал.1, т. 8 от ГПК, изпълнителното производство се прекратява с постановление, когато вискателят не е поискал извършването на изпълнителни действия в продължение на две години, с изключение на делата за издръжка. В разглеждания случай не се установява осъществяването на фактическия състав на чл.433, ал.1, т.8 ГПК за периода от образуване на изпълнителното производство на 08.03.2011 г. до датата на подаване на исковата молба - 19.05.2021 г. От неоспорените доказателства по делото се констатира, че след образуване на изпълнителното дело вискателят е сезирал многократно съдебния изпълнител с искане за предприемане на изпълнителни действия, въз основа на които съдебният изпълнител е предприемал такива, изграждащи изпълнителен способ за събиране на вземането. Също така се установява, че въз основа на поетото от длъжницата задължение за погасяване на вземането, отразено в протокол на съдебният изпълнител от 19.07.2011 г., X. периодично е извършила погашения на дълга с внасянето на суми по сметката на съдебния изпълнител през периодите 19.07.2011 г. - 20.11.2011 г., 12.01.2012 г. - 18.12.2012 г., 13.03.2013 г. - 08.11.2013 г. И звършените плащания следва да се ценят

като признание на вземането, с които се прекъсва давността за същото по смисъла на чл. 116 б."а" от ЗЗД, а така и двугодишния срок по чл. 433, ал. 1, т. 8 от ГПК. Следователно, срокът на перемпцията е бил прекъсван с всяко извършено плащане от длъжницата, от което е и започвал да тече нов срок по чл.433, ал.1, т.8 ГПК. В предвид изложеното, неоснователни са доводите за настъпването на перемпция през периода от 11.02.2013г. до 11.02.2015г., доколкото с извършеното плащането на 08.11.2013 г. е бил прекъснат срокът, необходим да изтече за прекратяване на изпълнителното производство. Срокът е бил прекъснат и с разпореждането на съдебния изпълнител от 15.04.2014 г. за насрочването на опис на движими вещи, а впоследствие и с молбата на взыскателя от 20.04.2015г. По делото се установява, че след това взыскателят периодично е сезирал съдебния изпълнител с искане за предприемане на изпълнителни действия, като между нито една от молбите му не налице период по -дълъг от 2 години, водещ до прекратяване на производството по реда на чл.433, ал.1, т.8 от ГПК. Всяка от подадените молби от взыскателя в изпълнителното производство е прекъсвала срока, необходим да изтече, за прекратяване на изпълнителното производство, като не е необходимо предприемането на действия от съдебния изпълнител в рамките на изпълнителния способ. Този извод следва и от разпорежба на чл. 433, ал.1, т.8 от ГПК, съгласно който за да се прекрати изпълнителното производство е необходимо „взыскателят да не поиска извършване на изпълнителни действия...“, т.е. за да предотврати прекратяване на изпълнителния процес е необходимо взыскателят да не бездейства, да не инициира предприемане на изпълнителни действия, като е без значение дали същите са резултатни. В аспекта на изложеното се налага извод, че изпълнителното производство не е било прекратено по право по смисъла на чл.433, ал.1, т.8 ГПК, а така и че вземането по ч.гр. д. №9826/2014г., ПРС, е било надлежно прието за събиране в рамките на висящото изпълнително производство.

В предвид изложените фактически констатации за подаването на множество молби за насочване на изпълнението върху имущество на длъжника, с посочване на конкретни изпълнителни способности, не може да се приеме, че след 26.06.2015 г./ когато е постановено ТР№2/2015, ОСГТК, ВКС/ е изтекъл и давностен срок за погасяване на вземането по всеки от изп.листове. По делото не се установява нито един период, продължил повече от три години, за да се приеме противното. В този смисъл подаването на молби от взыскателя за предприемане на конкретни изпълнителни действия прекъсват давността. Довод в тази насока е семантичното тълкуване на нормата на чл. 116 б "в" от ЗЗД, в която законодателят използва думата „предприемане“ на изпълнителните действия, а не извършване. В цитираното ТР № 2/2015 г.,ОСГТК, ВКС се приема, че искането да бъде приложен определен изпълнителен способ прекъсва давността, защото съдебния изпълнител е длъжен да го приложи.

Предвид изложените съображения, настоящата инстанция намира, че предявеният иск за установяване на погасяване на вземането на въззиваемото дружество по давност се явява неоснователен и следва да бъде отхвърлен. До същия извод е достигнал и районният съд, поради което е постановил правилно решение и същото следва да бъде потвърдено.

По разноските: с оглед изхода на делото, на въззиваемата страна се дължи присъждането на юрисконсултско възнаграждение от 100 лева, съгласно чл. 78, ал. 8 от ГПК, което следва да бъде заплатено от въззивницата.

Така мотивиран, Пловдивският окръжен съд:

РЕШИ:

ПОТВЪРЖДАВА Решение № 3325 от 17.10.2022 г. постановено по гр.д.№ 8184 по описа за 2021 г. на Районен съд Пловдив, X гр.с.

ОСЪЖДА А. А. Х. ЕГН *****, да заплати на „Водоснабдяване и канализация“ ЕООД, ЕИК: *****, сумата в размер на 100/сто/ лева, юрисконсултско възнаграждение по въззивното дело.

Решението е окончателно и не подлежи на обжалване.

Председател: _____

Членове:

1. _____

2. _____